

XAVIER BOSCH, director
TONI CRUANYES, director adjunt

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ,
subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI
ARAGAY, ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles];

ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ [Societat i
Barcelona]; ÓSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SÍLVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L. Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Coordinació i reserves: Tel.: 93 316 39 04 - Fax.: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectes del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Jordi Porta Ribalta

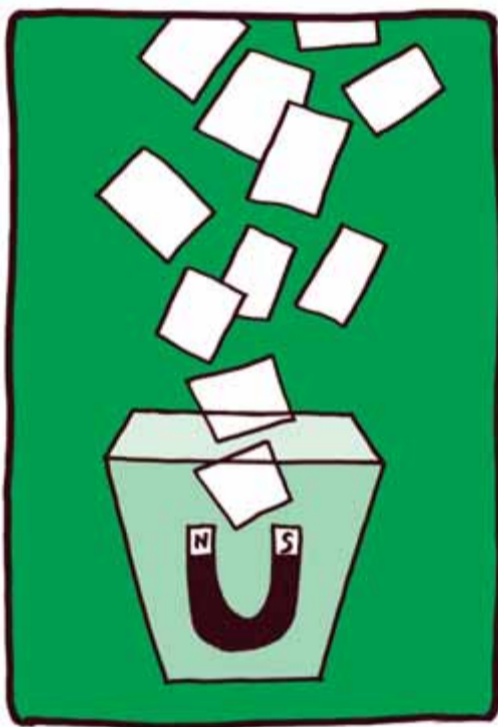
President d'Òmnium Cultural

Què està en crisi

El resultat i la participació de les darreres eleccions generals ha reviscolat el debat sobre la crisi del catalanisme. De fet, crec que és més adequat parlar de crisi del funcionament democràtic. Per començar, la bipolarització que ha influït decisivament en aquests resultats electorals ha estat possible per l'incompliment de preceptes constitucionals, referits a l'ús dels mitjans de comunicació públics, incompliment per part d'aquells que ens recorden constantment que s'ha de respectar la Constitució. És una mostra més de que la democràcia com a forma concreta d'organitzar la vida col·lectiva és sempre millorable a la llum de la democràcia entesa com a sistema de valors. Per això es parla tant de revisar sistemes electorals, formes de participació ciutadana entre eleccions, eslògans electorals que han de proposar solucions simples a problemes que són complexos, etc. Són fets que es produeixen arreu del món. D'altra banda la nostra pràctica política tampoc no té gaire a envejar a la Itàlia de Berlusconi, a la França de Sarkozy o als Estats Units de Spitzer.

AQUESTA CONSTATACIÓ NO ÉS cap consol, és cert. Cal mantenir l'esperit crític. Però nosaltres tenim un element més bàsic que s'acostuma a menystenir en aquesta època de globalització. Em refereixo a l'aplicació del concepte de sobirania. Se'n parla sovint per indicar que també està en crisi des de fa temps. El que resulta sospitós és que els que més pregonen aquesta crisi són els que la tenen i la mantenen. El govern espanyol envia i retira forces militars en els conflictes internacionals, pren mesures fiscals pel seu compte, s'arreglera amb països de dubtosa consistència democràtica per oposar-se a la independència de Kosovo, etc. I tot això ho decideix sobiranament. D'altra banda, la cessió de sobirania a la Unió Europea es va fer negociant, com és lògic, en funció dels propis interessos. I això és justament avui la sobirania: la capacitat de cedir-la posant les condicions. A més, arreu del món es reivindiquen nivells de sobirania no reconeguts: Tibet, Escòcia, Quebec, Flandes, Kosovo, etc., estiguin o no

“Cal fer operatiu un pacte nacional a Catalunya que impliqui la majoria dels ciutadans en un projecte a mitjà termini. Tot i que sempre hi haurà resistència per part de la crosta nacionalista espanyola, cal avançar en aquest sentit”

JORDI SÀBAT

d'acord amb la pregonada, quan convé, legalitat internacional. En el nostre país hi ha condicions democràtiques no resoltes des de la Transició. Semblava que era possible revisar-les després de trenta anys però ja s'ha vist fins on arriba la cultura democràtica espanyola. Algun prestigiós polítològ ens recordava fa temps que perquè hi hagi democràcia primer cal definir quin és el *demos*. I això no ho donen les eleccions. Això és previ. És el que les fa possibles i els dóna sentit. Quan hi ha conflicte sobre la definició d'aquest *demos*, com a principi polític originari a partir del qual es deriven els altres, només hi ha una solució democràtica: exercir el dret a l'autodeterminació.

HI HA SECTORS EN TOTES les forces polítiques catalanes que poden coincidir en aquest objectiu polític. Diferencien, en canvi, en l'estratègia per aconseguir-lo i en els passos a curt i a mitjà termini que cal fer. D'altra banda, sovint es pensa que els objectius desitjables són molt difícils d'aconseguir i es prefereix rebaixar les aspiracions immediates. I és en aquest context que s'han celebrat les eleccions generals.

CAL FER OPERATIU UN PACTE nacional a Catalunya que impliqui la majoria dels ciutadans en un projecte a mitjà termini. Tot i que sempre hi haurà resistència per part de la crosta nacionalista espanyola, cal avançar en aquest sentit. La pura reflexió teòrica interna sobre el catalanisme, sempre convenient, ja s'ha fet moltes vegades. Algú recorda els volums que recollien la reflexió de centenars d'intel·lectuals i polítics sobre el tema? Vet aquí alguns exemples recents: *El paper de l'Estat al segle XXI* (Fundació Jaume Bofill, 1993); *Catalunya a l'horitzó 2010* (Institut Català de la Mediterrània, 1995); *Catalunya demà* (Generalitat de Catalunya, 2002). No sé si algú els ha tornat a llegir però sembla que ara el que cal és actuar i procurar que sigui una majoria social la que, per poder decidir sobre el seu benestar i la seva prosperitat, proposi l'aprofundiment de la democràcia al nostre país.

EN DIRECTE

Drogues, química i amor

David Bueno

Professor i investigador de genètica de la UB

Hi ha un eslògan que diu: “Sexe, droga i rock'n'roll”.

Aquests darrers dies s'ha fet públic el decomís a Colòmbia

de sis tones de cocaïna amb destí a Espanya, i que l'any 2007 a Catalunya se'n van interceptar 81 d'haixix i es van confiscar 83 milions d'euros procedents del narcotràfic. Útil i necessari, però insuficient. Combatre les addiccions és molt difícil, perquè el nostre cervell les potencia. Les drogues activen la producció d'hormones cerebrals com dopamina, serotonina i endorfines, vinculades al sentiment d'atracció, els pensaments obsessius i el benestar. Curiós, perquè la seva funció biològica normal és assegurar la reproducció i la cura dels fills. Se sap que intervenen en l'amor maternal i de parella i que, com va publicar fa pocs dies una neurobiòloga de Barcelona, l'amor desactiva la regió del cervell encarregada de criticar l'ésser estimat, com els passa als drogoaddictes amb la droga que consumeixen. En l'amor de parella, a més, aquests mecanismes es veuen reforçats pel sexe. És a dir, que les drogues activen mecanismes que s'han seleccionat per assegurar la continuïtat biològica de la nostra espècie, mitjançant l'addicció química entre persones. Per tant, una possible manera de combatre eficientment les drogoaddiccions és educant la capacitat d'addicció química entre persones, fins que l'eslògan inicial canviï pel de “Sexe, amor i rock'n'roll”. Malauradament això és molt més complex que la pressió policial, atès que requereix la implicació de tota la societat a partir d'unes estructures familiars massa sovint no prou ben estructurades.

Catalunya i l'aigua

Jordi Coca

Escriptor

No em cau cap anell per admetre que en el problema de l'aigua CiU ha fet perfectament bé el seu paper d'oposició: ha fet evident una política opaca del govern i ha contribuït a obrir un

debat públic de gran transcendència. Això és la democràcia. L'amic i conseller Francesc Baltasar s'ha trobat entre dos focs, presoner d'interessos diversos, i, em sap greu dir-ho, ara li toca rebre. Dit això, els catalans hauríem de ser capaços de fer front a la manca d'aigua, un tema que ja és antic, que ha estat plantejat en diverses ocasions i que, a més, forma part dels grans reptes que en el

futur més immediat tindrà la humanitat. No podem, doncs, ser víctimes dels tactismes o els oportunistes polítics. L'aigua és vital i reclama una gestió de gran nivell. De fet, reclama un pacte entre les parts implicades i totes les forces polítiques.

Ja sé que és difícil, ja sé que darrere de posicionaments que d'entrada semblen només tècnics hi ha models de societat dife-

rents. I també sé que els temps que s'han d'administrar (el més immediat, el mig termini i la solució definitiva) afecten interessos diversos. La cultura de l'aigua ha estat fins ara únicament una retòrica buida. Se n'ha parlat, però no hem estat capaços d'entendre que cal un gran acord, com a mínim a Catalunya, que conciliï l'estalvi, la millora de les xarxes de distribució, la millora de determinades

tecnologies, una cultura nova tal com dèiem i, si cal, plantejar solucions puntuals en paral·lel al gran transvasament. I que quedi clara una cosa: jo no sé exactament què s'ha de fer. Sé que no és fàcil, i també sé que hem de reclamar als polítics que no instrumentalitzin una qüestió que és essencial, alhora que els exigim que estiguin a l'alçada d'allò que diem que volem ser: un país, una nació responsable.